

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2512/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.I.20.432/2023/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Vajda János és Vajda Katalin meghatalmazott jogi képviselő (dr. Neiger M. Tibor ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz. Indítványukban a Kúria Pfv.I.20.432/2023/13. számú ítélete és a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.667/2022/7. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének, 28. cikkének és a XIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére hivatkozva.
- [2] Az indítvány benyújtását megelőző bírósági eljárásnak az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a következők.
- [3] Az indítványozók (az alapügy felperesei) gyermeke 2009 októberétől élettársi kapcsolatban élt az alperes gyermekével, akivel 2010. december 4-én házasságot kötött. Házasságukból egy gyermek született. Életközösségük a 2017. május 22-én bekövetkezett halálukkal szűnt meg. Hagyatéki vagyonuk – továbbiak mellett – a közös számlán lévő összegek, valamint az alperes és az indítványozók néhai gyermekei nevéen külön-külön vezetett számlákon lévő összegek, továbbá két személygépkocsi volt. Az indítványozók gyermekének törvényes örökösei az indítványozók, az alperes gyermekének örökösei az alperes és az alperes időközben elhunyt férje. A hagyatéki eljárások során törvényes öröklés jogcímén az indítványozók gyermeke nevéen vezetett számlákon lévő összeget és a közös számlákon lévő összeg felét az indítványozók, az alperes gyermeke nevéen vezetett számlákon lévő összeget, a két személygépkocsit és a közös számlán lévő összeg felét az elhunyt édesapja hagyatéka és az alperes szerezte meg.

- [4] Az indítványozók házastársi közös vagyon megosztása iránti pert indítottak. Hivatkozásuk szerint néhai gyermekük házastársi közös vagyonának fele részére mint néhai gyermekük törvényes örökösei egymás között, azonos arányban jogosultak. A néhai gyermekük hagyatékához tartozó vagyon vonatkozásában – a hagyatékátadás szerinti aránytól eltérően – állították, hogy annak jelentős része a gyermekük különvagyona volt. A fennmaradó összeg, valamint az alperes néhai gyermekének hagyatékához tartozó összeg képezte a néhai házastársak közös vagyonát, amelynek fele egymás között egyenlő arányban illeti meg őket törvényes öröklés jogcímén. A hagyaték átadása során megkapott összegem felül így a különbözeti összegre is jogosultak. A hagyatéki eljárást követően egyezséget kötöttek az egyik személygépkocsi megosztásáról, amely az alperes tulajdonába került, ezért értékének fele őket illeti meg. Ezen túlmenően a néhai házastársak kölcsönt adtak az alperes néhai férjének, amelynek felére szintén jogosultak. Mindezek megfizetésére kérték kötelezni az alperest.
- [5] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Az indítványozók a hagyatéki eljárásban magasabb összeghez jutottak az őket mint törvényes örököseket megillető összegnél. A két személygépkocsit értékükre tekintet nélkül egymás között megosztották. Az alperes néhai házastársa a kölcsönösszeget több részletben visszafizette még az örökhagyóknak.
- [6] Az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék 20.P.21.926/2020/73. sz. ítéletével a keresetet elutasította. Az indítványozók fellebbezését másodfokon elbíráló Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.667/2022/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – indokolásbeli eltéréssel – helybenhagyta.
- [7] A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában foglaltak szerint az indítványozók azt állították, hogy a német bankszámlákon kezelt összeg jelentős része a gyermekük különvagyona volt, amely a néhai házastársak életközössége előtt már megvolt megtakarításából, az általuk neki ajándékozott összegekből és a különvagyoni ingatlana eladásából származó összegből állt. A másodfokú bíróság szerint az indítványozók az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése ellenére nem bizonyították, hogy a gyermekük különvagyónaként állított pénzeszegek a néhai házastársak életközösségének megszűnésekor is megvoltak. A bankszámlákon nem különültek el a különböző forrásokból származó összegek. A közös vagyon és a különvagyony vegyülése következtében nem lehetett megállapítani, hogy a számlákra érkezett egyes terhelések melyik alvagyont csökkentették, ezért az indítványozók által különvagyonnak állított összeg tekintetében sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy az az életközösség megszűnésekor is a számlákon volt. A csatolt átutalási megbízások, valamint a bankszámlakivonatok nem voltak alkalmasak az indítványozók és a néhai gyermekük közötti ajándékozási szerződések létrejöttének bizonyítására. Egyrészt azért, mert azok közlemény rovatában mindig csupán tartozás megfizetésére történt utalás, másrészt azért, mert az átutalási megbízás közlemény

rovatát a megbízó tölti ki, így az csak azt bizonyítja, hogy az utalás indítója mit állított az utalás jogcímeként. Az indítványozók az általuk állított ajándékozási szerződések létrejöttének igazolására egyéb bizonyítékot nem terjesztettek elő, bizonyítási indítványuk nem volt.

- [8] Az alperes nem vitatta, hogy az indítványozók gyermekének különvagyonra volt az az összeg, amely a különvagyon ingatlana eladási árából származott, és azt sem, hogy az életközösség megszűnésekor ez az összeg rendelkezésre állt. A bíróság azonban az ellenérdekű fél által beismert tényállítást csak akkor fogadhatja el valósnak, ha annak tekintetében kételye nem merült fel. Az alvagyonok vegyülése miatt nem lehetett megállapítani, hogy ez az összeg az életközösség megszűnésekor a bankszámlán volt, ezért nem lehetett valósnak elfogadni az indítványozók ezen állítását az alperes elismerése ellenére sem.
- [9] A volt házastársak életközösségük idején a közös számlájukról kölcsön közleménnyel utaltak át az alperes néhai férje számlájára. Az indítványozók azonban nem tettek előadást arra, hogy kik között és milyen tartalommal jött létre kölcsönszerződés, az abból eredő tartozás mikor, milyen feltételek szerint vált esedékessé. Az indítványozók az átutalás összegéből, címzettjéből, a számlatulajdonosok adataiból és a közlemény szövegéből csak feltételezték a pontosan meg nem jelölt tartalmú kölcsönszerződés megkötését. A hiányos előadásuk bizonyítékként csatolt átutalási megbízások, valamint a bankszámlakivonatok nem voltak alkalmasak a kölcsönszerződés létrejöttének bizonyítására, és nem bizonyítják a jogutód alperes kölcsön jogcímen fennálló tartozását sem.
- [10] A néhai házastársak közös vagyonából az örökösök által meg nem osztott közös vagyon értékénél az őket megilletőnél nagyobb összeg került átadásra, ezért a keresetük megalapozatlan.
- [11] A másodfokú bíróság ítélete ellen az indítványozók nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet. A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [12] Az indítványozók felülvizsgálati kérelmükben azt sérelmezték, hogy a másodfokú bíróság nem vette figyelembe a németországi pénzügyi megkeresésre vonatkozó bizonyítási indítványokat. Azt az indítványozók maguk sem vitatták, hogy a peranyag szolgáltatásának kötelezettsége a feleket terheli, azonban a bíróság dönt arról, hogy a felek által előterjesztett bizonyítási indítványok alapján mely bizonyítást rendeli el és folytatja le. A Kúria szerint nem az anyagi pervezetés körébe tartozik annak eldöntése, hogy a bíróság a felek által előterjesztett bizonyítási indítványok alapján mely bizonyítást rendeli el és folytatja le.
- [13] A Kúria megállapította, hogy az indítványozók az alperes néhai házastársának adott kölcsön visszafizetésére vonatkozó igényükkel összefüggésben a bíróságoknak a bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó tevékenységét támadták anélkül, hogy megjelölték volna az azt szabályozó eljárásjogi rendelkezést. Az indítványozók anyagi jogszabályi rendelkezéseket jelöltek meg, tulajdonképpen az anyagi

jogszabály megsértését tartalmilag a bizonyítékok – álláspontjuk szerinti – téves értékelésére alapították. A bizonyítékok mérlegelése a 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja alapján anyagi jogszabályhely megjelölésével nem támadható. A Kúria ezért érdemben nem vizsgálta a felpereseknek ezt a felülvizsgálati érvelését.

[14] A Kúria megállapította, hogy az indítványozók felülvizsgálati kérelmükben döntően az anyagi pervezetés szabályainak megsértését állították. Ezzel összefüggésben rámutatott a Kúria, hogy az anyagi pervezetés az eljárás irányítása tartalmi szempontból. A döntéshez szükséges peranyag előterjesztése a felek kötelezettsége, de ezt nem szemléli passzívan a bíróság, hanem közrehatásával elősegíti a kereset alapjául felhozottaknak az előterjesztését. A bíróság mintegy orientálja a felet, hogy milyen tárgyban milyen jellegű nyilatkozatok szükségesek, de ez nem jelenti a fél anyagi jogi kitanítását, anyagi jogi jogainak érvényesítéséhez jogi segítség nyújtását.

[15] A Kúria kiemelte, hogy a bizonyítási eszközöket a fél bocsátja a bíróság rendelkezésére, és a bizonyítási indítványokat is ő terjeszti elő. A bíróság az anyagi pervezetés körében közbelép, ha a fél nem ajánl fel bizonyítást, vagy vitatott, hogy melyik felet terheli a bizonyítási kötelezettség, vagy a tényállítás körében kétsége merül fel. A perbeli esetben is ez történt: az elsőfokú bíróság észlelte, hogy a felek között vitatott volt, hogy egyes tények bizonyítása mely felet terheli. Az eljáró bíróság ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 237. § (2) bekezdése alapján tájékoztatta a feleket, hogy „a különvagyoni vagyontárgy különvagyoni jellege bizonyítandó tény, annak a félnek kell bizonyítania a perben, aki arra hivatkozik” (Kúria ítélete [36] bek.). Ezért a felperes által különvagyonnak megjelölt összegek különvagyoni eredetének és az adott pénzüsszegek különvagyoni pénzüsszeggel azonosságának bizonyítása a felperesre esett. Az iratokból megállapította a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése után is az volt az indítványozók álláspontja, hogy a különvagyon bizonyítása az alperest terhelte. Az elsőfokú bíróság egyértelműen meghatározta, hogy az indítványozók által állított különvagyon és a hagyatéki vagyon részbeni azonosságának bizonyítása a felpereseket terheli. Az elsőfokú bíróság teljesítette anyagi pervezetési kötelezettségét, további kötelezettség nem terhelt. A Kúria utalt arra is, hogy az indítványozóknak az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezéséből is kiderül, hogy tisztában voltak azzal – az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésének eredményeként –, hogy a különvagyont állító félnek kell ezt az állítását bizonyítania.

[16] 2. Az indítványozók ezt követően fordultak az Alkotmánybírósághoz.

[17] Az Abtv. 27. § (1) bekezdésére hivatkozva kiegészített indítványukban kérték a Kúria ítéletének és a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletének a megsemmisítését. Az indítványozók részletesen ismertették a bírósági eljárás során kifejtett álláspontjukat. Az alkotmányjogi panasz indokolásaként előadták, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdéséből fakadóan a házastársak mindegyikének a házasság, illetve a házassági életközösség fennállta alatt keletkezett különvagyonához joga van, amelyek a Ptk.

alapján el nem évülő öröklési igények is. Mind a tulajdoni, mind az öröklési igényüket polgári peres úton lehet érvényesíteni, amelynek során az eljáró bíróságok kötelesek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megfelelően eljárni.

- [18] Az Alaptörvény XXVIII. cikkben foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmeként az indítványozók előadták, hogy a Fővárosi Ítéltábla egyértelműen mellőzte a Pp. 237. § (2) bekezdés alkalmazását, azaz nem alkalmazta az anyagi pervezetés szabályait és ennek még indokát sem adta. Az indítványozók szerint ezzel a bíróság nem biztosította azt, hogy az ügyfelek az eljárási jogukat érvényre juttassák. A Fővárosi Törvényszék eljárása során az indítványozók szerint azáltal sérült az anyagi pervezetés kötelezettsége, hogy nem volt elegendő nyilatkozniuk – és megadniuk a banktitok alóli felmentést – a bizonyítás körében arról, hogy egyetértenek az alperes azon bizonyítási indítványával, hogy az örökhagyók németországi bankszámláinak forgalmát a bíróság szerezzze be. Álláspontjuk szerint azzal sérült a tisztességes bírósági eljáráshoz való joguk, hogy a bíróság a nyilatkozatot úgy minősítette, hogy az nem felel meg a Pp. 275. § (1) bekezdésének, azaz a bizonyítási indítvány nem jelölte meg a bizonyítandó tényt és az eszközt. Az elsőfokú bíróság ezen jogi álláspontja csak a bírói ítéletből derült ki az indítványozók számára. Ha az elsőfokú bíróság teljesíti az anyagi pervezetési kötelezettségét, akkor az elsőfokú eljárásban ennek megfelelően teszik meg nyilatkozatukat. Az anyagi pervezetés hiányát a Pp. 370. § (4) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla is pótolhatta volna. Az indítványozók szerint a Kúria pedig önkényesen járt el akkor, amikor a felülvizsgálati kérelmüket nem bírálta el, ami az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme mellett az Alaptörvény 28. cikkét is sérti. Az eljárások során az anyagi vagy eljárásjogi szabályok téves jogértelmezése a tisztességes eljárás sérelmét jelenti az uniós jog szintjén is, az indítványozók ezért utaltak az Alapjogi Charta VI. cikk 47. cikkére is.
- [19] 3. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e. A befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát [Abtv. 56. § (3) bekezdés].
- [20] 3.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett bírói döntést követő 60 napon belül lehet írásban benyújtani. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló kúriai ítéletet az indítványozók jogi képviselője 2024. április 12-én vette át, alkotmányjogi panaszát az indítványozók 2024. június 3-án terjesztették elő. Az alkotmányjogi panasz tehát a Kúria támadott ítélete tekintetében az Abtv. 30. § (1) bekezdés szerinti 60 napos határidőn belül került benyújtásra.
- [21] Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerint alkotmányjogi panasz az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának megsértése esetén nyújtható be. Az Alaptörvény

XXVIII. cikk (1) bekezdése és XIII. cikk (1) bekezdése az alkotmányjogi panaszok elbírálása szempontjából Alaptörvényben biztosított jogot tartalmaznak, így az indítvány e körben teljesítette a törvényi feltételt. Nem biztosít az indítványozó számára alapjogot az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, bíróságoknak szóló segéd szabály, amely a jogértelmezésre nézve ad iránymutatást, így arra alkotmányjogi panasz nem alapítható. (lásd például: 3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 3159/2020. (V. 21.) AB végzés, Indokolás [17], 3402/2024. (XI. 8.) AB végzés, Indokolás [16]).

- [22] 3.2. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt akkor fogadhatja be, ha az határozott kérelmet tartalmaz. Az indítvány tartalmazza *a)* a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza [Abtv. 27. § (1) bekezdés]; *b)* az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, kapcsán]; *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést (a Kúria Pfv.I.20.432/2023/13. számú ítélete és a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.667/2022/7. számú ítélete); *d)* az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése]; *e)* indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, valamint *f)* kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság semmisítse meg a bírói döntést.
- [23] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványban megsértettként megjelölt alaptörvényi rendelkezések közül a támadott bírósági döntések lényegében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét vetik fel. Az indítványozók kiegészített alkotmányjogi panaszuk indokolásában is a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét fejtették ki. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés alapján a tulajdonhoz való jog és az örökléshez való jog akként kapcsolódott a jogi érveléshez, hogy a bírósági jogértelmezés eredményeként, amelyet tisztességtelennek és így alaptörvény-ellenesnek tartottak, végeredményben azért sértették a tulajdonhoz való jogot, valamint az örökléshez való jogot, mert nem juthattak hozzá az általuk jogszerűnek tartott örökséghez. Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogilag értékelhető konkrét indokolást az Alaptörvény XIII. cikkét illetően nem adott elő. [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont].
- [24] 4. Az Abtv. 56. § (1) és (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság mérlegeléssel állapítja meg, hogy az indítványozó teljesítette-e az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, így különösen az Abtv. 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29–31. § szerinti feltételeket.

- [25] Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az indítványozók jogosultnak és érintettnek is tekinthetők, mivel az alkotmányjogi panasz alapját képező bírósági eljárásban felperesek voltak. Az indítványozók az Alaptörvényben biztosított jogaiknak sérelmére hivatkozással a bírósági eljárással, továbbá a rendkívüli jogorvoslatot lezáró ítéletekkel szemben éltek alkotmányjogi panasszal, így az indítvány e tekintetben is megfelel a törvényi feltételeknek.
- [26] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenességet, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [27] Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem vet fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, figyelemmel az alkotmányjogi panasz tartalmára és az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatára.
- [28] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik.
- [29] Az indítványozók az anyagi pervezetést felhívva, tartalmilag a bizonyítási eljárást sérelmezték. Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság megismétli azon elvi jellegű megállapítását, miszerint a tényállás megállapítása és az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése a bíróságok, nem pedig az Alkotmánybíróság feladata {például: 3005/2023. (I. 13.) AB határozat, Indokolás [28], 3442/2024. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [12]}. A bíróságok „mérlegelési jogkörébe – bizonyítandó tények, bizonyítási eszközök igénybevétele – tartozó döntések” felülbírálatára az Alkotmánybíróságnak nincs lehetősége {3290/2019. (XI. 5.) AB végzés, Indokolás [17]}.
- [30] Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá, hogy az indítványozók a tisztességes bírósági eljárás sérelmét arra hivatkozva állították, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla elmulasztotta anyagi pervezetési kötelezettségét, mivel a bizonyítás körében a perben tett nyilatkozatokat az eljáró bíróságok tévesen értékelték, ezért nem tudták megtenni a perben az indítványozók a megfelelő bizonyítási indítványukat. Az indítványozók a Kúria ítéletét önkényesnek tartják, mert álláspontjuk szerint a Kúria a megfelelő jogszabályi hivatkozás hiányában nem bírálta el a felülvizsgálati kérelem vonatkozó részét.
- [31] Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy a bírósági döntések és az alkalmazott jogszabályi rendelkezések ellen benyújtott alkotmányjogi panasz nem tekinthető a további jogorvoslattal nem támadható bírósági döntések általános felülvizsgálati

eszközének, mivel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvény és az abban biztosított jogok védelmére hivatott {3111/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [3]}. Ebből következően az Alkotmánybíróság a döntés irányának, a bizonyítékok körének, bírói mérlegelésének és értékelésének felülbírálatára nem rendelkezik hatáskörrel {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; 3300/2018. (X. 1.) AB végzés, Indokolás [13]; 3369/2018. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [11]; 3448/2021. (X. 25.) AB végzés, Indokolás [12]; 3367/2022. (VII. 25.) AB végzés, Indokolás [22], 3251/2024. (VII. 5.) AB végzés, Indokolás [19]}.

- [32] Az indítványozók az anyagi pervezetés hiányát jelölték meg, amely miatt az elsőfokú és másodfokú eljárás nem felel meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés szerinti tisztességes bírósági eljárás követelményeinek. Az eljáró bíróságok ítéletei és az iratanyag alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozók a bizonyítási eljárással kapcsolatos bírói mérlegeléssel nem értenek egyet. A Fővárosi Ítéltábla másodfokú eljárás során hozott ítélete részletesen értékelte az indítványozók anyagi pervezetéssel kapcsolatos aggályát, amelyet a Kúria támadott ítélete is vizsgálat tárgyává tett. A felülvizsgálati eljárás során a Kúria a tartalmi elbírálás elvét követve részletes választ adott az indítványozó alkotmányjogi panaszban is sérelmezett bizonyítási eljárással kapcsolatos kifogásaira (Kúria ítélete [35]–[37] bekezdések).
- [33] Az Alkotmánybíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe összefüggésben nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét sem.
- [34] 5. Az Alkotmánybíróság a fentiekre tekintettel az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 56. § (2) bekezdés, az Abtv. 29. § és az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2025. február 25.

Dr. Varga Réka s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró